

РЕШЕНИЕ

№ 5398

гр. София, 07.08.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 16 състав, в публично заседание на 06.03.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Ралица Романова

при участието на секретаря Гергана Мартинова и при участието на прокурора Ютеров, като разгледа дело номер **7495** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 – чл. 161 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба вх. № 18857 от 07.08.2012 година, по описа на Административен съд – София град и вх. № 53-00-509 от 18.06.2012г. на дирекция О. [населено място], подадена М ПРОЕКТИ И КОНСТРУКЦИИ Е., ЕИК[ЕИК], седалище и адрес на управление: [населено място], [жк], № 33, вх. В, чрез упълномощения адвокат А. Б. Д., срещу Ревизионен акт /РА/ № [ЕГН]/07.02.2012 г., издаден от Б. Н. Н., на длъжност главен инспектор по приходите в ТД на НАП С., потвърден с решение № 1156/19.05.2012г. на директора на дирекция Обжалване и управление на изпълнението (О.) – [населено място].

Предмет на оспорване в настоящото производство се явява ревизионния акт в частта му, потвърдена с решението на директора на дирекция О., относно определените задължения за данъчни периоди от 01.05.2008г. до 31.01.2009г., включително, произтичащи от непризнато право на приспадане на данъчен кредит, в размер на 62 869,05 лв., формиран по фактури, издадени от И.Х.М. Г. Е. с ЕИК[ЕИК], Б. констръкшън Е. с ЕИК[ЕИК], М. ком 2007 Е. с ЕИК[ЕИК], Б.О.П. 200" Е. с ЕИК[ЕИК], А. корпорейшън Е. с ЕИК[ЕИК] и Е. Е. с ЕИК[ЕИК], както и в частта на извършено увеличение на финансовия резултат на дружеството за 2008г., 2009г. и 2010г., довело до определяне на корпоративен данък за довносяне общо в размер на 23 977,59 лв. и съответните лихви. Според жалбоподателя, по отношение на М ПРОЕКТИ И КОНСТРУКЦИИ Е. е установено наличие на предпоставките за

признаване правото на приспадане на данъчен кредит. Посочва, че предмет на процесните фактури, издадени от А. корпорейшън Е. е извършено авансово плащане по договор за реклама, поради което по силата на чл. 25, ал. 6 ЗДДС данъкът е изискуем при получаване на авансовото плащане. Твърди, че фактическата обстановка е изяснена непълно. Освен това сочи, че единствено неоткриването на доставчиците на адреса им за кореспонденция и непредставени достатъчно доказателства не следва да води до изводи във вреда на ревизираното лице. Излага доводи, че е следвало да се вземат предвид писмените доказателства представени от ревизираното дружество в хода на ревизионното производство. Съобразно изложеното в жалбата, изразява искане РА да бъде отменен в оспорената част като неправилен и незаконосъобразен. Ответникът по оспорването - директора на Дирекция Обжалване и данъчно осигурителна практика при ЦУ на НАП – [населено място], чрез процесуалния си представител юрисконсулт К., оспорва жалбата като неоснователна и недоказана, с искане същата да бъде отхвърлена. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на жалбата.

Административен съд – София град, като взе предвид представените и приети по делото доказателства и становищата на страните, приема за установено следното от фактическа и правна страна:

Със Заповед за възлагане на ревизия /ЗВР/ № 1103755/28.03.2011г., издадена от Д. В. Плевненска на длъжност началник сектор „Ревизии” в дирекция „Контрол” при ТД на НАП С., изменена със ЗВР № 1107785/01.08.2011г., издадена от П. Г. Г. на длъжност началник сектор „Ревизии” в дирекция „Контрол” при ТД на НАП С. е възложено извършването на ревизия на М проекти и конструкции Е. за определяне на задълженията на дружеството по Закона за данък върху добавената стойност /ЗДДС/ за периоди от 18.03.2008г. до 28.02.2011г. и по Закона за корпоративното подоходно облагане /ЗКПО/ за корпоративен данък за периоди от 04.03.2008г. до 31.12.2010г.

След приключване на ревизионните действия е съставен Ревизионен доклад /РД/ № 1107785/12.08.2011г., връчен на упълномощено от дружеството лице на 10.01.2012г. Подадено е писмено възражение с вх. № 10-53-06-1448/28.01.2012 г. срещу РД, което е обсъдено в мотивите на ревизионния акт и прието за неоснователно.

Ревизията приключва с РА № [ЕГН]/07.02.2012г., издаден от Б. Н. Н. на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП С., упълномощен със Заповед за определяне на компетентен орган /З./ № К 1107785/12.12.2011г., издадена от орган по приходите, упълномощен със заповед № РД-01-835/15.06.2011г. и заповед № РД-01-1612/12.12.2011г., издадени от директора на ТД на НАП- С..

С РА са определени задължения за довносяне общо в размер на 86 846,64 лв., в т. ч. ДДС в размер на 62 869,05 лв. и корпоративен данък в размер на 23 977,59 лв. и лихвите за просрочил към тях общо в размер на 28 117,70 лв.

С вх. № на ТД на НАП [населено място] 53-06-643/13.03.2012г., в срока по чл. 152, ал. 1 от ДОПК е постъпила жалба срещу РА. Същата е подадена по пощата на 12.03.2012г., видно от клеймото на приложения пощенски плик. С Решение № 1156/19.05.2012г. РА № [ЕГН]/07.02.2012г. е потвърден в оспорената част. Решението е издадено в срока по чл. 155, ал.1 от ДОПК и от компетентен орган.

Решението на директора на дирекция О. е връчено по електронен път на 21.06.2012г. РА № [ЕГН]/07.02.2012г., потвърден с решението е оспорен пред Административен

съд – София град с жалба, подадена чрез решаващия административен орган на 18.06.2012г. Спазен е срокът за обжалване по реда на чл. 156, ал.1 от ДОПК, жалбата е подадена от надлежна страна – адресат на оспорения акт, с който в нейна тежест се установяват задължения. Предвид последното съдът намира, че жалбата е допустима и следва да бъде разгледана по същество.

Съгласно чл. 160, ал. 2 от ДОПК, съдебният контрол за законосъобразност и обоснованост на ревизионния акт, включва преценка дали той е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материалноправните разпоредби при издаването му.

Настоящият съдебен състав намира, че оспореният РА № [ЕГН]/07.02.2012г. е издаден от компетентен орган по смисъла на чл. 118, ал. 2 от ДОПК, във вр. с чл. 7, ал. 1, т. 4 от Закона за НАП, в кръга на определените му правомощия, съгласно цитираната заповед за определяне на компетентен орган № К 1107785/12.12.2011г. Заповедта за възлагане на ревизия е издадена от орган по приходите, оправомощен на основание чл. 11, ал.1, т.1 от ЗНАП със заповед № РД-01-131/22.03.2007г., издадена от директора на ТД на НАП – С..

I. Относно определените с ревизионния акт задължения по реда на ЗДДС:

Между страните е безспорно, че основната дейност на М проекти и конструкции Е. през ревизионния период е проектиране и строителство.

С оглед установяване спазването на изискванията на ЗДДС за признаване правото на приспадане на данъчен кредит са извършени насрещни проверки на доставчици на дружеството. За резултатите са съставени Протоколи за извършени насрещни проверки (ПИНП), както следва: ПИНП № 2210-61103755-4/06.07.2011 г. относно И.Х.М. груп Е., ПИНП № 2210-61103755-2/06.07.2011 г. относно Б.О.П. 2007 Е., ПИНП № 2210-6-1103755-3/ 06.07.2011 г. относно М. ком 2007 Е., ПИНП № 2210-6-1103755-5/ 06.07.2011 г. относно Б. констъкшън Е., ПИНП № 2210-6-1103755-1/ 06.07.2011 г. относно А. корпорейшън Е. и ПИНП № 2210-6-1103755-6/ 06.07.2011 г. относно Е. Е. /с предишно наименование А. контрол Е./

В протоколите е констатирано, че на дружествата са връчени искания за представяне на документи и писмени обяснения от задължено лице (ИПДПОЗЛ) по реда на чл. 32 от ДОПК, с изключение на А. корпорейшън Е. и Е. Е.. Проверяваните субекти не са представили изисканите писмени доказателства. При проверка в информационната система на НАП е установено, че издадените на М проекти и конструкции Е. фактури са декларирани и отразени в дневниците за продажби за съответните данъчни периоди.

След анализ на събраните в ревизионното производство писмени доказателства органът по приходите е формулирал заключение, че досежно процесните фактури не е установено наличие на реално извършени услуги. В съответствие с това е прието, че по тези фактури не са налице изискванията на чл. 68, ал. 1, т. 1 от ЗДДС и за ревизираното лице не е възникнало право на данъчен кредит.

Понятието „доставка” е дефинирано в разпоредбата на чл. 6, ал. 1 от ЗДДС и означава прехвърлянето на собственост върху стока или други вещни права върху стока, извършването на услуга, когато се извършват срещу насрещна престация на основание на сключена сделка или с цел такава да се сключи. Според чл. 9 от ЗДДС услуга означава всичко, което има стойност и е различно от стока и пари /в обращение

като законно платежно средство/. Удостоверяването на доставката или нейното реално осъществяване, в случаите когато се касае за минал период спрямо този на ревизията, следва да бъде установено след анализ на резултатите от конкретната доставка при получателя. По-конкретно, когато се касае за доставка на стока, следва да се установи дали получателят разполага със същата или съответно доказателства за разпореждане със стоката или влагането ѝ в продукция. В случай че се касае за извършване на услуга, следва да бъде удостоверен резултатът от извършената услуга при получателя или да бъдат представени доказателства за използване на полученото. Цитираната законова дефиниция изисква фактическо наличие на резултат от осъществената доставка, безспорно удостоверяване на обстоятелството, че получателят е придобил предмета на доставката, което му дава основание да претендира право на данъчен кредит за платения във връзка с доставката ДДС. Другият необходим елемент, според законовата дефиниция за доставка, е същата да е извършена на основание на сключена сделка или с цел такава да се сключи. Когато бъде удостоверено получаване на предмета на доставката и наличието на основание между доставчик и получател, то следва да се приеме, че положителния факт на доставката е установен. Във връзка с установяване на обстоятелството относно наличие или липса на доставка следва да се има предвид приложението на счетоводния принцип относно съпоставимост между приходи и разходи, съгласно чл. 4, ал.1, т. 4 от Закона за счетоводството. По силата на посочената разпоредба разходите, извършени във връзка с определена сделка или дейност се отразяват във финансовия резултат за периода, през който предприятието черпи изгода от тях, а приходите се отразяват за периода, през който са отчетени разходите за тяхното получаване. Следователно, когато се анализират отделните доставки, следва да се извърши проверка относно обстоятелството, дали конкретният доставчик е осчетоводил приход във връзка с реализираната доставка, както и дали е осчетоводен насрещен разход, който да бъде съпоставим на прихода и в какво се изразява (материали, разходи за труд, разходи за подизпълнител и т.н.). От друга страна, необходимо е да се извърши проверка във връзка с осчетоводяването на разхода при получателя на доставчика, а именно: дали последният е осчетоводил разходи във връзка с конкретната доставка и налице ли е осчетоводен приход, съпоставим на този разход.

В тежест на получателя по доставката е да удостовери, че реално е придобил собственост върху стока или се ползва от резултата на извършена услуга.

Относно доказване реалността на фактурираните доставки на стоки в хода на ревизията са изискани доказателства за наличие на складова база /обект/, транспорт, произход на стоката, от страна на доставчиците, както и от страна на ревизирания субект. Доказателства в посочения смисъл не са представени. Не са представени и доказателства, че по всяка една от фактурите е налице реално предаване на конкретно определени вещи от продавача към купувача. Предвид вида на стоките, чиято продажба е фактурирана със спорните фактури, при преценката за това налице ли е прехвърляне на право на собственост върху тях /извършване на доставка по смисъла на чл. 6 от ЗДДС/ следва да се имат предвид правилата, уредени със Закона за задълженията и договорите и по-специално чл. 24 от същия, който урежда момента на прехвърляне на правото на собственост. Съгласно изр. 2 на цитираната разпоредба от ЗЗД, при договори за прехвърляне на собственост върху вещи, определени по своя род, каквито са и посочените по спорните фактури стоки, собствеността се прехвърля,

щом вещите бъдат определени по съгласие на страните, а при липса на такова, когато бъдат предадени. В конкретния случай не са налице доказателства относно това къде и от кого са предадени стоките, предмет на спорните фактури, издадени от цитираните дружества. Липсват данни за обект на доставчиците, в които са се съхранявали стоките.

От страна на ревизираното дружество са представени договори и приемо-предавателни протоколи, видно от които като предмет по спорните доставки на услуги е заявено проектиране, поддръжка, чистене, ремонт, реконструкция и др. При насрещните проверки на доставчиците, както и от жалбоподателя в хода на ревизията не са представени доказателства относно фактическото извършване на фактурираните услуги от посочените лица, както и относно възможността им да ги извършат. Не са представени както от доставчиците, така и от жалбоподателя документи за точния вид, броя, цена на услугата, отчети за извършена работа, какво точно е извършено, формиране на стойността на услугите. Представените от жалбоподателя за част от доставките договори и приемо-предавателни протоколи, не установяват по несъмнен начин реалното извършване на конкретни дейности във връзка с фактурираните услуги. Като предмет на доставката по част от фактурите е отразено „разходи за проектиране”, „разход външна услуга”, без да са посочени договори, без да са конкретизирани протоколи. Тези обстоятелства водят до извода, че не може да бъде доказано, че фактурираната доставка касае някой от представените договори или протоколи.

Както в ревизионното, така и в настоящото производство не е извършена проверка в счетоводството на доставчика, с която да се установи какви разходи са извършени във връзка с изпълнението на доставките, какъв е произходът на стоката и как е съхранявана, как е формирана себестойността на услугата. В тежест на жалбоподателя е да ангажира доказателства, включително и счетоводна експертиза, посредством които да установи съществуването на посочените обстоятелства. На жалбоподателя, от страна на съда са дадени указания за обстоятелствата, които следва да бъдат установени и е предоставена възможност за ангажиране на съдебносчетоводна експертиза. Не са представени доказателства за установяване на твърденията, изложени в жалбата, както и не е направено искане за назначаване на счетоводна експертиза.

Въпреки изричните указания на съда, жалбоподателят не е представил доказателства в подкрепа на тезата си, че по фактурите, издадени от И.Х.М. груп Е., Б.О.П. 2007 Е., М. ком 2007 Е., Б. констъкшън Е., А. корпорейшън Е. и Е. Е. /А. контрол Е./ е осъществена реална доставка. При липса на доказателства за реалността на доставките, неправилно би било съдът да пренебрегне това обстоятелство и да признае правото на данъчен кредит на жалбоподателя, тъй като в основата на прилагането на механизма на ДДС стои именно извършването на облагаеми сделки. Н. факт е неосъществен факт. При липса на извършена двустранна сделка (обратното не се установи по делото) нормално и логично е знание за това да има и при двете страни по тази сделка. При това положение не би могло да намери приложение приетото с постановеното от С. решение по съединени дела С-80/11 и С-142/11, тъй като в т. 63 е посочено, че според практиката на съда, държавите-членки следва да проверят декларациите на данъчно задължените лица, отчетите на същите и другите относими документи /вж. Решение от 17 юли 2008г. по дело

№ С-132/06, т. 37 и Решение от 29 юли 2010 г. по дело № С-188/09, т. 21/. В т. 64 е посочено, че за тази цел Директива 2006/112 и по-конкретно член 242 от нея задължава всяко данъчно задължено лице да води достатъчно подробна отчетност, за да даде възможност за прилагането на ДДС и за неговия контрол от данъчните органи. В случая, за да установят реалността на документирания услуги и на фактурираните доставки на строителни материали, с оглед разпоредбата на чл. 37, ал. 1 от ДОПК, вменяваща задължение на органите по приходите да събират служебно доказателства, от ревизиращия екип е иницирана насрещна проверка на И.Х.М. груп Е., Б.О.П. 2007 Е., М. ком 2007 Е., Б. констъкшън Е., А. корпорейшън Е. и Е. Е. /А. контрол Е./, за целите на която е изготвено и връчено по надлежния ред ИПДПОЗЛ. В отговор на тези искания не са представени доказателства. Ревизиращите органи са анализирали наличната информация и са извършили необходимите служебни проверки, в резултат на което се е формирало становището, че за жалбоподателя не следва да възникне правото на данъчен кредит по спорните фактури, тъй като липсват безспорни доказателства за реалното осъществяване на документирания с тях доставки именно от посочения доставчик. Настоящата инстанция споделя така формирания извод, тъй като намира, че съвкупната преценка на събраните в хода на ревизионното производство доказателства не позволява да бъде прието, че издадените от И.Х.М. груп Е., Б.О.П. 2007 Е., М. ком 2007 Е., Б. констъкшън Е., А. корпорейшън Е. и Е. Е. /А. контрол Е./ фактури документират реално извършени доставки на стоки и услуги. В случая се касае за установяване на правнорелевантните за спора факти, а именно, че доставчикът е разполагал със съответната стока по вид и количество и я е предал на получателя, като по този начин е прехвърлил собствеността върху същата на получателя, или че разполага с възможност да изпълни възложените услуги и по този начин да достави тези услуги на жалбоподателя. Тези факти по отношение на фактурите, издадени от И.Х.М. груп Е., Б.О.П. 2007 Е., М. ком 2007 Е., Б. констъкшън Е., А. корпорейшън Е. и Е. Е. /А. контрол Е./ не са установени.

Като неоснователни следва да се приемат изложените възражения на жалбоподателя, че фактурите, издадени от А. корпорейшън Е. са във връзка с осъществени авансови плащания, поради което за същите е налице право на приспадане на данъчен кредит, независимо от твърденията за липса на доставка. За разлика от уредбата по предходния ЗДДС, в настоящия законов текст авансовото плащане не е приравнено на данъчно събитие. Съгласно чл. 25, ал.7 от ЗДДС когато, преди да е възникнало данъчно събитие се извърши цялостно или частично авансово плащане по доставка, данъкът става изискуем при получаване на плащането (за размера на плащането), с изключение на получено плащане във връзка с вътреобщностна доставка. Следователно, с плащането се поражда задължение за начисляване на данъка, а не се регистрира възникване на данъчно събитие. Както бе изложено по-горе, в ревизионното производство, както и в настоящото не се доказва реалното осъществяване на услугите, посочени в договорите, сключени между жалбоподателя и А. корпорейшън Е., във връзка с които договори са издадени и фактурите за авансови плащания. Реалното

изпълнение на тези услуги не е доказано както към момента, към който е следвало да бъдат осъществени, така и в последващ момент, до изтичане на срока на договора. Следователно, осъщественото авансово плащане не може да се разглежда като плащане по облагаема доставка, респ. като плащане извършено във връзка с данъчно събитие, преди последното да възникне, тъй като, съгласно чл. 25, ал.1 от ЗДДС данъчно събитие по смисъла на закона е доставката на стоки или услуги.

II. Относно определените задъжения по реда на Закона за корпоративното подоходно облагане.

Съгласно констатациите на РД и РА за 2008г., от М ПРОЕКТИ И КОНСТРУКЦИИ Е. е подадена годишна данъчна декларация по чл. 92 от ЗКПО с вх.№ 2203И0001888/27.03.2009 г., с която са декларирани приходи от дейността в размер на 288 006,30 лв., разходи в размер на 268 989,51 лв., счетоводен финансов резултат - счетоводна печалба в размер на 19 016,79 лв. и данъчен финансов резултат -данъчна печалба в размер на 19 016,79 лв. Следващият се корпоративен данък е в размер на 1 901,68 лв. Ползвана е отстъпка в размер на 19,02 лв. и с оглед това е определена разлика за довносяне в размер на 1 882,66 лв.

При проверка относно реалността и основателността на осчетоводените разходи, формиращи финансовия резултат за 2008 г., като са съобразени обстоятелствата, установени относно реалното изпълнение на фактурираните доставки, на основание чл. 16, ал. 2, т. 4 от ЗКПО финансовият резултат на дружеството е увеличен със сумата в размер на 51 560,00 лв., представляваща равностойността на осчетоводени по сметка 602, но недоказани разходи за извършени услуги, по фактури подробно описани в ревизионния доклад, издадени от Б.О.П.2007 Е., Б. конструкторън Е., И.Х.М груп Е. и М. ком 2007 Е..

В резултат на извършената при ревизията корекция за 2008г. е определен данъчен финансов резултат - данъчна печалба в размер на 70 576,79 лв., полагащият се за която корпоративен данък е в размер на 7 057,68 лв. Дължимата разлика за довносяне е определена в размер на 5 175,02 лв.

Видно от констатациите на РД и РА за 2009г., от М ПРОЕКТИ И КОНСТРУКЦИИ Е. е подадена годишна данъчна декларация по чл. 92 от ЗКПО с вх.№ 2203И0004116/30.03.2010г., с която е деклариран счетоводен финансов резултат за данъчно преобразуване /печалба/ в размер на 326 037,95 лв.

В ревизионното производство е прието, че на основание чл. 16, ал. 2, т. 4 от ЗКПО финансовият резултат на дружеството следва да бъде увеличен със сумата в размер на 122 850,00 лв., формирана от стойността на разходите, отчетени по издадените от А. корпорейшън Е. фактури, отразени съответно по сметка 602 и годишни счетоводни амортизации - чл. 54, ал. 2 от ЗКПО в размер на 41 2452,39.

В резултат на извършената корекция е определен финансов резултат след данъчното преобразуване - данъчна печалба в размер на 448 887,95лв., поради което полагащия се корпоративен данък е в размер на 44 888,79лв. Във връзка с направените авансови вноски за годината в размер на 1 568,88лв. е определена разлика за довносяне в размер на 12 611,03лв.

Съгласно констатациите на РД и РА за 2010г. от задълженото лице е подадена годишна данъчна декларация по чл. 92 от ЗКПО с вх.№ 2203И0006635/28.03.2011 г., с която е деклариран счетоводен финансов резултат за данъчно преобразуване /печалба/ в размер на 185 468,07лв.

Органът по приходите е приел, че на основание чл. 16, ал. 2, т. 4 от ЗКПО финансовият резултат на дружеството следва да бъде увеличен със сумата в размер на 62 500,00лв., формирана от стойността на разходите, отчетени по издадените от А. корпорейшън Е., фактури, отразени съответно по сметка 602, годишни счетоводни амортизации - чл. 54, ал. 2 от ЗКПО в размер на 47 047,43лв., балансова стойност на отписаните активи от счетоводния амортизационен план - чл. 66, ал. 1 в размер на 25 312,08 лв., разходи за начислени глоби, конфискации и др. - чл. 26, ал. 6 в размер на 600,00 лв.

В резултат на извършената корекция е определен финансов резултат след данъчното преобразуване - данъчна печалба в размер на 248 568,07лв., поради което полагащия се корпоративен данък е в размер на 24 856,81лв. Във връзка с направените авансови вноски за годината в размер на 1 475,41лв. е определена разлика за довносяне в размер на 6 191,54лв.

Разпоредбата на чл. 26, т. 2 от ЗКПО предвижда, че не се признават за данъчни цели счетоводни разходи, които не са документално обосновани по смисъла на този закон. Изискванията към документалната обоснованост по смисъла на ЗКПО по отношение на отчетени от задължените лица счетоводни разходи са регламентирани в чл. 10 от ЗКПО. Съгласно чл. 10, ал. 1 от ЗКПО, счетоводен разход се признава за данъчни цели, когато е документално обоснован чрез първичен счетоводен документ по смисъла на Закона за счетоводството, отразяващ вярно стопанската операция.

Съобразно приетото в частта по прилагането на ЗДДС, в случая няма основание да се приеме, че издадените от И.Х.М. груп Е., Б.О.П. 2007 Е., М. ком 2007 Е., Б. констъкшън Е., А. корпорейшън Е. и Е. Е. /А. контрол Е./ фактури отразяват действително извършени стопански операции - извършване на описаните във фактурите доставки. Предвид последното, законосъобразно с РА е извършено увеличение на финансовия резултат за 2008г., 2009г. и 2010г. на посоченото основание на чл.26, ал.2 от ЗКПО.

Отделно от изложеното, по смисъла на чл. 16, ал. 1 от ЗКПО, когато една или повече сделки, включително между несвързани лица, са осъществени при условия, чието изпълнение води до отклонение от данъчно облагане, данъчната основа се определя без да се вземат под внимание тези сделки, някои техни условия или тяхната правна форма, а се взема под внимание данъчната основа, която би се получила при извършване на обичайна сделка от съответния вид по пазарни цени и насочена към постигане на същия икономически резултат, но без да води до отклонение от данъчно облагане. Според разпоредбата на чл. 16, ал. 2, т. 4 от ЗКПО, освен сделките по чл. 16, ал.1, като отклонение от данъчно облагане се определя и заплащането на възнаграждения или обезщетения за услуги, без те да са реално извършени.

В конкретния случай е констатирано, че разходите по фактурите, издадени от И.Х.М. груп Е., Б.О.П. 2007 Е., М. ком 2007 Е., Б. констъкшън Е., А. корпорейшън Е. и Е. Е. /А. контрол Е./ представляват изплатени възнаграждения за услуги, за които липсват данни да са реално осъществени

в полза на ревизираното лице именно от посочените доставчици. В този случай, посредством отчитането на разходи за услуги, които не е получило, ревизираното лице е намалило размера на счетоводния финансов резултат за 2008г., 2009г. и 2010г., което от своя страна е оказало влияние и върху размера на следващия се данък, което обосновава наличието на отклонение от данъчно облагане.

На основание изложените съображения, настоящата инстанция намира, че оспореният ревизионен акт е издаден в съответствие с изискванията на процесуалния и материалния закон, поради което жалбата на М ПРОЕКТИ И КОНСТРУКЦИИ Е. следва да бъде приета за неоснователна.

При този изход на делото и изричната претенция на процесуалния представител на директора на дирекция ОДОП – С., при ЦУ на НАП, на основание чл. 161, ал. 1 от ДОПК следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер на минималното адвокатско възнаграждение, съгласно Наредба № 1/09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

По изложените съображения и на основание чл. 160, ал. 1 от ДОПК, Административен съд – София град

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М ПРОЕКТИ И КОНСТРУКЦИИ Е. срещу Ревизионен акт № [ЕГН]/07.02.2012г., издаден от Б. Н. Н., на длъжност главен инспектор по приходите в ТД на НАП С., потвърден с решение № 1156/19.05.2012г. на директора на дирекция Обжалване и управление на изпълнението – [населено място].

ОСЪЖДА М ПРОЕКТИ И КОНСТРУКЦИИ Е., ЕИК[ЕИК], седалище и адрес на управление: [населено място], [жк], № 33, вх. В, представлявано от С. Е. да заплати на Национална агенция за приходите разноски, представляващи юрисконсултско възнаграждение в размер на 2186,9лв. (две хиляди сто осемдесет и шест лева и 93ст).

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд на Република България, в 14 дневен срок от съобщаването му.

Административен съдия: